

Отгоре звездният всемир,
съзвезден мир отдоле,
а той лети сред тях безспир,
на мълния подобен.

Той вижда как от вси страни
в на хаоса всемира
като във демиуржки дни
все светлини извират;

Навсъде те, цял небосклон,
като моря безбрежни...
А той лети, в копнеж нагон...
И после всичко чезне...

Безкрая стигна вече той,
око не го прониква
и всуе времето в покой
се мъчи да възниква.

Там нищо не е и все пак
велика жажда хапе,
навред спят дълбини от мрак
като забрава спяпа.

— «От бремето на вечността,
о отче, отърви ме.
Вовеки да е по света
в прослава твоято име;

О, искай всякаква цена,
смени ти участва ми,
че ти си, боже, извор на
живота и смъртта ни;

Безсмъртието ми вземи
и погледа ми огнен
и всичко туй го замени
с единствен час любовен...

От хаос, боже, се родих,
върнал се бих във хаос...
И от покой се появих,
жадувам го със радост.»

— «Хиперион, що в небеса
из бездните изгряваш,
не искай знаци, чудеса
без име, без изява;

Ти искаш ми човек да си,
подобен тям да бъдеш?
Но хората да гинат вси,
то пак ще се навъдят.

Суетни замъци строят,
все блянове привиждат-
вълните всеки миг си мрат,
след тях вълни прииждат;

Те имат в своя земен път
късмет и окаяństwo.
А ний не знаем що е смърт,
ни време, ни пространство.

Живее «днес», което мре,
от вековечно «вчера»,
в небето слънце да умре,
аз друго ще намеря;

уж греи във вечен кръговрат,
а смърт му път прегражда,
че всички раждат се да мрат,
и мрат, за да се раждат.

А ти си все Хиперион
овеки и навсъде...
Поиский мойта моще сон,
но не човек да бъдеш!

Глас искаш ли да ти даря,
та с чудната си песен
да местиш планини, моря
като във танц несвестен?

А искаш ли ти във света
да имаш власт и сила?
Вземи си цялата зем
империя всесилна.

До мачта мачта ще ти дам
и армия голяма,
моря, земи да бродиш там-
но смърт за тебе няма...

И за кого ли пък да мреш?
Върни се и щом в мрака
на скитника - земя се взреш,
виж там какво те чака.»

★

На мястото си се върна
Хиприон в небето
и леее своята светлина
над сушата, морето.

Към залез слънцето клони
и вече ще се мръкне.
Над стихналите в сън вълни
луната греи и тръпне.

С лъчите си изпълва тя
гори, поля, ливади;
под цъфнали липи, в цветя,
стоят сами две млади.

— «О, остави на твоята гръд,
любимо, да почина
и сладко да ме озарят
очите яносини.

С омайната им светлина
влез в мислите ми властно,
облей със вечна ведрина
ти нощите ми страдни.